

XIV З'їзд Радянських Профспілок

У Палаці з'їздів московського Кремля продовжує роботу XIV з'їзд радянських профспілок. На вечірньому засіданні 27 лютого і 28 лютого делегати з'їзду обговорювали звітні доповіді ВЦРПС і Центральної ревізійної комісії. Представники профспілок Москви, Ленінграда і України розповідали про гідну участь радянських профспілок у комуністичному будівництві, про мобілізацію трудящих на успішне виконання народногосподарських планів, про широку участь профспілок у підготовці підприємств до переходу на нову систему планування і економічного стимулювання, про активність трудящих у дальшому розвитку соціалістичного змагання і руху за комуністичну працю.

На Україні, говорив голова республіканської ради профспілок В. К. Клименко, особливо плідним є соціалістичне змагання споріднених підприємств і робітників за професією.

Велику увагу делегати з'їзду приділяють питанням правильного використання резервів виробництва. Голова ЦК профспілки робітників металургійної промисловості І. І. Костюков закликав ради профспілок і комсомольців почати масовий похід за економію металу, підвищення надійності металовиробів.

Про трудові звершення москвичів розповів у своєму виступі голова ММРПС В. І. Крестьянінов.

Під оплески делегатів і гостей з'їзду генеральний секретар Всесоюзної федерації профспілок Луї Сайян передав ВЦРПС червоний прапор з емблемою ВФП. Тепло зустріли делегати трудящих Радянської країни виступ заступника голови федерації профспілок В'єтнаму Нгуєна Конг Хоа.

Радянські профспілки тепло вітали голову центральної ради профспілок Польщі І. Лога-Совінський і голову центрального правління Об'єднання вільних німецьких профспілок (НДР) Герберт Варнке.

29 лютого XIV з'їзд радянських профспілок продовжував свою роботу.

У своїх виступах делегати приділяють велику увагу участі профспілок у боротьбі за дальше зростання виробництва, в поліпшенні умов праці, в доборі і вихованні кадрів, питанням підвищення культурно-технічного рівня виробництва та іншим питанням, які мають важливе державне значення.

Про повсякденне підвищення кваліфікації робітників, безперервне удосконалення знань інженерно-технічних працівників говорив, зокрема, президент Академії наук СРСР М. В. Келдиш. Міністр легкої промис-

лости СРСР М. Н. Тарасов повідомив, що тепер проводиться всесоюзний огляд підвищення культури виробництва і поліпшення умов праці.

Значну частину свого виступу директор Кіровського заводу (Ленінград) А. А. Любченко присвятив проблемам соціального розвитку колективу.

Я — мати двох дітей, говорила бригадир вільноського заводу пластмас Д. Ю. Маркаусене. Від імені жінок-матерів, делегатів нашого з'їзду я звертаюсь до американських матерів і матерів інших країн, з яких посилають юнаків на брудну війну у В'єтнамі. Пам'ятайте, що ваші сини загинуть у цій волелюбній країні, як убивці стариків, дітей, жінок. І вашим сльозам не буде нашого співчуття.

Вечірнє засідання 29 лютого почалося виступом заступника Голови Ради Міністрів РРФСР Л. П. Ликової.

Представник будівників Красноярської гідроелектричної станції бригадир комплексної бригади ударник комуністичної праці А. Н. Лардигін розповів учасникам з'їзду, що на будівництві ГЕС працює величезний колектив — 20 тисяч чоловік 39 національностей.

Делегатів з'їзду вітали представники Алжир, Кіпру, Цейлону, ОАР, Чілі, Конго (Браззавіль), Шотландії, Судану, Аргентини, Уругваю, Ісландії.

З'їзд обрав комісію по підготовці проекту резолюції XIV з'їзду профспілок СРСР на доповідь про роботу ВЦРПС.

1 березня з'їзд продовжує роботу.

(ТАРС).

БЕРЕЗЕНЬ ПРИШОВ.

Фото В. КОВПАКА.

СТАЛОСЯ ТАК, що в одній з шкіл Бобринецького району майже перед екзаменами було влаштовано уроки збори десятикласників. Виголошувалися палкі промови про покликання, про оміряні горизонти юності. Клас вирішив працювати в рідному селі. Та коли дійшло до діла, багато кому з хлопців та дівчат довелося стати зрадниками своїх гарячих обіцянок. І не учні винні в тому, що розійшлися їх дороги по всіх усядах...

Дехто гадає й зараз: до останнього дзвінка випускників ще далеко. Мовляв, встигнемо напугати десятикласників на життєву дорогу, встигнемо поговорити про любов до професії тощо. А якраз

ЩО ЧЕКАЄ МЕНЕ ЗАВТРА?

оте «встигнемо» і є великою помилкою. Можливо, навіть однією з основних причин митарств хлопців та дівчат з колгоспу на завод, з цеху на будову і т. д. І найстрашніше — в душу закрадається зневір'я у власні сили, в талант.

Від трудовлаштування випускника залежить його подальша доля: ініціатива, енергія, запал. Ці три потенціали вкрай необхідні для людини, на якій би вона діяла роботи не працювала. Отож, не зволікаючи — вже вчора, сьогодні, слід було повести серйозну розмову про вибір професії. Йдеться не лише про учнів, які йдуть безпосередньо на виробництво, а й про тих, що готуються до вступу у вузи, технікуми, училища. Лікар — не лікар, якщо він не любить свою роботу, слюсар — не слюсар, якщо він приходить на завод, аби заробити гроші... Годи тут і думати про моральне задоволення, про людську шану.

В колгоспі імені Леніна Олександрійського району є молоді трактористи Валентин Починок та Микола Жир, дворка Ліда Мішуровська, електрик Микола Школа. В минулому році вони закінчили Новопразьку середню школу, пішли працювати в колгосп. І не тому, що не знали інших доріг, по яких можна було податися на вуглерозрізи, на заводи та фабрики Олександрії. Випускники знайшли себе, уявивши своє покликання.

Звичайно, не про гучні збори випускників заради галочки думала дирекція Новопразької середньої школи, коли одержувала від колгоспу 87 гектарів землі. Ділянка для учнів стала другою

школою, де можна навчитися і хліб сіяти, і шанувати хліб, вирощений своїми руками. Тож і не дивно, що в колгоспі імені Леніна є тракторна комсомольсько-молодіжна бригада, яка складається виключно з колишніх десятикласників місцевої школи. Поповнення бригада також черпає з випускників.

Цей факт в Олександрійському районі не одиницький. В Протополівці, наприклад, дівчата з атестатами зрілості повністю взяли в свої руки молочно-товарну ферму. Сотні юнаків працюють шоферами, комбайнерами, тваринниками... Добрим словом щодо трудовлаштування випускників можна згадати також Кремгесівську, Знам'янську, Гайворонську районні комсомольські організації. Вони заздалегідь подбали про путі-дороги десятикласників.

Повернемося знову до Новопразької середньої школи. До останнього дзвінка ще далеко, а на базі цієї школи вже проведено велику нараду. Одним з основних питань ділової розмови учнів, учителів, голів колгоспів було трудовлаштування. В цьому селі стали традиційними «Вогники» випускників, посвята у хлібороби тощо.

Не так давно Людмила Валеева, Тарна Карпенко, Станіслав Сидоров та Ганна Леонідова закінчили Кіровоградську школу-інтернат № 2. Зараз усі вони працюють на «Червоній зірці». Та не забувають і про своїх молодших друзів. Заходять до них, розповідають про заводські будні, ділять з учнями радість і невдачі. Така дружба стократ дає більше користі випускникові, ніж наймайстерніше прочитана лекція про місце людини в житті.

Більше екскурсій на виробництво, більше зустрічей з ветеранами та передовиками праці, під час яких детально знайомити учнів з характером і особливостями заводу, фабрики чи колгоспу. Не забувати при цьому і про умови роботи та оплату, про можливість набуття і підвищення кваліфікації, організацію відпочинку. Не від випадку до випадку відкривати перед учнями таємниці життя, а за чіткою системою. Щоб кожен випускник уже сьогодні твердо знав — що його чекає завтра.

СУБОТНІЙ ВИПУСК

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий Комуніст

ЮНІОН

ІМ. Д. І. ЧИЖЕВСЬКОГО

Олександрійського району АКСМУ

ДЛЯ ЗОЛОТОГО КОЛОСУ

Механізатори артілі «Дружба» Долинського району вже давно поставили в стрій трактори, причіпний інвентар. І ось знову вони поряються біля механізмів, що закріплені за ними, ще раз перевіряють готовність агрегатів до роботи. Адже незабаром пробний виїзд в поле. На знімку з лівих: комсомолец Олександр ЯГОДИНСЬКИЙ та бригадир тракторної бригади М. Ф. БОНДАРЕНКО комплектують агрегат, що працюватиме на закритті вологи (ліворуч); тракторист Анатолій СЕРГІЄНКО виймає сіпалку (праворуч).

Фото В. КОВПАКА.

ДСШ — КОМСОМОЛЬСЬКА БУДОВА

ЗАТРИМКА З ВЛАСНОЇ ІНІЦІАТИВИ

Йшли двоє — батько і чотирирічний синок. Стали на автобусній зупинці, що біля скверу Ленінського комсомолу. Малюк штовхнув легенько татка в бік і запитав, показуючи на високий паркан:

- Навіщо то дяді загородилися?
— Дитячу спортивну школу будуватимуть.

В снах хлопчика спалахнула цікавість. Поспипались запитання. І тоді батько пояснив:

— Це буде справжній казковий палац. Басейн для плавання, Великі зали. Навіть у футбол можна грати... Закінчиться будівництво якраз тоді, коли ти підеш у перший клас.

Підкотив автобус. Обое зайняли місця і поїхали до дитячого садка.

...Згадана розмова відбулася в 1965 році. Батько давно забув про неї, а синок оце недавно знову почав на тій же автобусній зупинці:

— Татку, влітку я вже в перший клас піду, а казкового палацу немає... Все той же паркан стоїть чорний, чорний...

Батько глянув на височезну загорожу, потім на семирічного синочка, зітхнув і нахилив голову. Він не знайшов відповіді.

...В такому становищі опинилися багато гат, мам, учителів, тренерів. Вони не знають, що сказати хлопчикам та дівчаткам. Строки минають, а спортивна школа вище фундаменту не піднялася ні на сантиметр. В чому ж справа? Хто винен? Цим і зацікавилася наша рейдова бригада.

ПРОБУДЖЕННЯ...

СИДИМО в просторому кабінеті керуючого трестом «Кіровоградпромбуд» В. І. Мірошніченка. Вияснюємо причини затримки будівництва. Володимир Ілліч складає вини на те, що, мовляв, спортивна школа має бути унікальною. В країні споруджується таких лише дві — в Москві та Кіровограді. Вони експериментальні. Потрібних же залізобетонних деталей для них ще не виготовляє жодне підприємство. І навіть не відомо, коли такі будуть запускатись у серійне виробництво. В цьому й полягає головна трудність.

- Який же вихід?
— Скористаємось наявними можливостями.

А як виявилось, у нашому місті таких можливостей чимало. Тільки підприємства тресту, ремзаводу та комбінат «Буддеталь» своїми силами можуть виготовити близько 500 залізобетонних колон. Тобто всі ті, які необхідні для споруди. Правда, щоб ця робота посувалася шкідливіше, необхідна допомога заводів «Червона зірка», агрегатного, ремонтного «Укрспільгосстехніка» та меблевої фабрики. Вони мають зробити по кілька дерев'яних опалубок. І, як нам стало відомо, названі колективи не відмовляються подати таку допомогу.

Таким же методом можна придбати реґелі та ряд інших деталей.

Отже, В. Мірошніченко, як кажуть, власноручно спростував свої перші пояснення. Спочатку, — мабуть, уже за звичкою — він переконував нас, що будова складна. На свої сили тут годі надіятися. А потім сам же довів, що більшість матеріалів уже або є, або їх можна виготовити на місці.

— Навесні роботи на об'єкті розгорнуться в повну силу, — сказав на закінчення нашої розмови Володимир Ілліч. — Аби 125 будівельне управління тресту

«Криворіжстальконструкція» не підвело. Деякі колони вони могли б давно поставити. Так ні. Чекають тепла, а деталі валяються в снігу. Монтаж металевих ферм теж не ведуть...

З почутого робимо висновки: в тресті «Кіровоградпромбуд» настало пробудження. Минула затьмана сплячка. Вирізняють надії. І тому, не гаючи часу, ми попрямували на комбінат «Буддеталь». Хотілося пошвидше побачити те, про що розповідав В. І. Мірошніченко.

... І ВИВІСКУ ЗНЯЛИ

НАМ повезло. Водночас зустріли директора В. Т. Пархоменка і головного інженера Е. Г. Крючкова. Обидва керівники підприємства — ділові люди. Доля спортивної школи їх турбує не менше тих, для кого вона споруджується.

— Люди комбінату розуміють значення нової будови, — ділиться Володимир Тимофійович. — Вони хоч завтра можуть почати виготовляти колони, реґелі. Але немає опалубок, які повинні прислати наш ремзавод.

Перше розчарування. В кабінеті керуючого трестом все здавалося простішим. Насправді ж тут багато завад. Металеві опалубки трестівський ремзавод повинен був поставити комбінатові ще 15 лютого. Завдання своєчасно не виконали. Директор Д. В. Псьол обіцяє привезти їх на початку березня. Причина? Не вистачило металу, а ще більше — бажання. Бо навіть ті опалубки, для яких є всі матеріали, в день нашої перевірки не були готові.

Тут уже, як кажуть, затримка з власної ініціативи.

Є й інші недоречності. Ось одні з прикладів. Згідно проекту, для споруди потрібні сотні колон різних розмірів, близько тридцяти найменувань. А це значить, що стільки ж треба й опалубок. Безумовно, в короткий строк тут ремзаводові не справитися. До того ж і темпи в нього черпаються. Чом би зараз не скористатися допомогою підприємств обласного центру? Вони могли б поставити лісоматеріали, виділити теслярів, столярів. Пархоменко навіть ладен знайти місце для робіт в цехах комбінату «Буддеталь». Аби справи пошвидше посувались.

Справжній парадокс. Одні готові допомогти, інші жадають допомоги. А все стоїть на місці. Не вистачає організатора.

Де ж такого взяти? Будівельники відповідають: у Кіровоградському міськомі комсомолу. Адже він два роки тому оголосив будову комсомольською. Спершу внісся там яскаві гасла, сповіщаючи про свій задум. А при перших труднощах зняв їх і залишив об'єкт.

Люди мають рацію. Бо й інші саме працівники міському могли б провести певну організаторську роботу серед молодих машинобудівників, меблевіків, поговорити з керівниками підприємств, і будівельники давно б відчули практичну допомогу.

Одним словом, поле діяльності широке. Треба лише побільше ініціативи, поворотливості як з боку комсомольських працівників, так і керівників тресту «Кіровоградпромбуд».

Рейдова бригада: Б. ЯСИНОВСЬКИЙ — заступник начальника штабу обласного «Комсомольського прожектора», О. КАСЬЯНЕНКО — завідуючий відділом спортивної і оборонно-масової роботи обкому ЛКСМУ, В. ВАВІНСЬКИЙ — працівник управління капітального будівництва, О. ЛАДАН — спеціор «Молодого комунара».

ЦЬОГО РАЗУ комсомольські збори десятикласників відбулися не в класній кімнаті, як завжди, а в Історико-краєзнавчому музеї. Така обстановка маніла, надавала урочистості. Та й розмова намічалася цікава, про ювілей Ленінського комсомолу.

І ось збори почалися. Слово надається учениці 10 «а» класу Валі Червак. Дівчина хвилюється. А вже в залі не тільки школярі. Тут багато старших товаришів, почесних гостей. Трохи заспокоївшись, почала впевнено:

— Наше головне завдання — добре вчитися. З цим клас справляється добре. Добре йде і громадська ро-

В ПРЕЗИДІ — ВЕСЬ ЗАЛ

ЗБОРИ ВІДБУЛИСЯ В МУЗЕІ

бита. Вже розповсюдили літератури на 50 карбованців, зібрані чимало металобрухту, а під час канікул працювали на підприємствах міста.

Комсомолка розповідає, що юнаки і дівчата їх класу прагнуть вийти із школи підготовленими до життя, мачучи якусь професію.

Присутні уважно слухали реферат учениці 10 «б» класу Олени Воронцової про роль В. І. Леніна в створенні комсомолу.

— Промова Леніна на III з'їзді РКСМ «Завдання Спілок молоді» для кожного покоління звучить по-новому, — сказала вона. — Програмною вона є і для нас.

Йшла тут розмова і про Історію комсомольської організації Олександрії. Поретри перших комсомольців знаходяться в цьому ж залі. Учні розглядають юні обличчя Якова Шахуняна, Соні Березовської. Тут же й ті, хто в роки Великої Вітчизняної війни пішов у підпілля і вів боротьбу з ворогом на рідній землі. Вони загинули, але в пам'яті людей залишилися назавжди. І в списки міської комсомольської організації навчально-записані Михайло Олейченко, Олександр Шакало, Володимир Груша, Петро Дегтяр.

І здавалось, що під час зборів вони пильно одивлялися в обличчя юнаків та дівчат, немов запитуючи: «А ви готові до подвигу?» І кожен з школярів в думках відповів: «Такі Готюні!»

В кінці зборів з цікавою розповіддю виступив член КПРС з 1920 року І. С. Пешинчин.

...Схвильовані залишають десятикласники Олександрійської середньої школи № 6 в історичний зал музею. Некадрили розходяться вулицями рідного міста. Сьогоднішні збори внесли в їх життя якесь нове збудження, нові почуття, відповідальність.

А. КОХАН, наш позаштатний кореспондент.

БАЧУ!

Володимир Гризан живе в Олександрії. Нещодавно Володимир навідався до редакції «Молодого комунара». Чорнявий, стрункий, він світився довірливою сонячною радістю. Радістю творця, яка дається не кожному. Початкуючий поет читав свої поезії. Теплі, прозорі рядки були напоєні щирою любов'ю до людей, до життя, до рідної землі. В поєтані і в обличчі юнака, здавалося, не було нічого особливого, хіба що... темні окуляри. Так, у 22 роки Володимир Гризан втратив колір неба, трави, річки. Втратив? Ні. І це Володимир добре довів своїми віршами, які ми й пропонуємо увазі читачів.

НА ГРАНИЦЕ

На далекій границе мерцают зарницы. Спит тайга голубая. Спят по гнездам притихшие птицы. Спит река озорная. Даже ветер шальной не играет листвою. Затаился под солку в овраг. Но обманчив покой в той тайге голубой. Где, возможно, крадется враг... Мы ногами весны видим светлые сны. А утрами спешим на работу. Службу зорко несут часовые страны, Охраняя наш труд и заботы.

ЛЮБИМОЙ

«Бровей твоих темный вечер И глаз твоих день голубой...» Ищу я с тобою встречи, Как ищет тропу слепой. Особое нужно слово. Из песни, из мечты: Ведь даже в стихах Щипачева Не сыщешь такой, как ты. Смеюсь, если скажет кто-то, Что буднична ты, как все. Я в чувствах, как в бурных водах. Могу утонуть совсем. Как хорошо жить влюбленным! Строить к тебе мосты, Ведь гибнут красавцы-клены. От нежной любви остыв. Тебя подхватить на руки, Идти и идти вперед. Даже в самой долгой разлуке Любовь моя не умрет.

ГЛАЗА

Не страшит меня очков оправа, Не пугает стекло черный дым, Вижу левым, вижу правым... В оба вижу — сердцем молодым. Вижу, как украшена природа, Как куется в кузнице металл, Силу моего народа И друзей испытанный закал. Вижу сквозь глаза родных, знакомых, Сквозь глаза любимой — вижу свет. Зорко смотрят двести миллионов! С ними я — рабочий и поэт.

ДЕБЮТ «СІВАЧА»

Несміливо переступали поріг редакції «Молодого комунара» Сором'язливо пересідували, перешіпували. На перше заняття молодіжної літературної студії «Сівач» прийшли учні, студенти, молоді робітники. Неслухняні пальці гортають тоненькі зшитки. Свої поезії читає Василь Мельничук. Його виступ зустрічають щирими оплесками. Дійсно, початкуючий поет їх заслужив. За невірними рядками жевріють іскри справжнього вогню. Знайомилися студійці між собою своєрідно. Кожен піднімався з місця, називав себе і читав власні твори.

Старшокласники Кіровоградської школи № 6 Лариса Черненко, Грина Проценко та Світлана Антоненко прочитали свої вірші. Студент педінституту Микола Литвиненко познайомив присутніх з прозовою мініатюрою-усмішкою.

Перед початкуючими літераторами виступили члени обласного літературного об'єднання В. Юр'єв та Г. Шевченко. Молоді поети поділялися творчими планами, зачитали нові твори.

Непомітно пролетіло три години. Три години теплої зустрічі і знайомства. Розходилися студійці збуджені і схвильовані. Наступного разу звітватимуть їхні товариші, початківці Володимир Барамба та Лариса Черненко.

На занятті було присутніх 25 чоловік, 25 закоханих в барви слова, в його музику.

БУРНІТЬСЯ вибухами Прип'ять. Прощивають повітря гарячі кулі, вишиваючи мелодію смерті і жаху. Падають літаки з чорними хрестами на крилах.

Прямо через аудиторію між рядами парт, де сидять юнаки і юнки, затамувавши подих, біжать радянські бійці з автоматами на грудях.

Вибухи піднімають НА СТУДЕНТСЬКОМУ МЕРИДІАНИ

СПОГАД БАГРЯНИХ ДОРІГ

чорними фонтанами землю. Проходять перед очима студентів з еперто стиснутими устами народні месники-партизани загону Героя Радянського Союзу генерал-майора Наумова.

Георгій Арсентійович Мельник, ветеран Великої Вітчизняної війни, колишній начальник партизанського штабу, на мить замріюється. І раптом...

Постріл. Ні, його не почули, а скоріше відчули хлопці і дівчата, які ніколи не бачили кривавих загорів. Постріл... Це комсомолка Віра Моргунова, щоб не здатись живою ворогові, останньою кулею прострелила своє серце.

Вісімнадцятирічна радистка Олександра Панченко потрапила в табір смерті, де разом з підпільною інтернаціональною групою підготувала втечу.

Фото фронтові, позовкли. Бойові побратими славного партизанського вожака. Незнайомі, але безмежно дорогі і рідні лица народних бійців. Фашистські листівки, де писалося, що німецькі власті дадуть сто тисяч марок тому, хто викаже загін Мельника.

Променяться славою ордени Леніна, Червоного Прапора, два ордени Червоної Зірки, якими нагороджений Г. А. Мельник. Григорій Арсентійович — двічі почесний громадянин Чехословаччини. Нині старий партизан на пенсії, живе в нашому місті...

На закінчення вечора зустрічі з колишнім партизаном всі присутні заспівали пісню «Степом, степом...» У цій пісні знову ожили багрянні дороги війни, слава і грізне минуле.

В. ЗАНІЗДРА, студент Кіровоградського педінституту.

В. ШАРІЙ

„ТАК ПОСМІХАЮТЬСЯ ПЕРЕМОЖЦІ“

(Продовження. Початок в газеті за 29 лютого).

Щоденна червоноармійська газета «В бой за Родину» в статті «Лейтенант Дмитро Семенов» так описувала цей час.

«На батареї все йшло по фронтовому, неписаному розкладу. Молодий сержант Кожевников чистив оптику, червоноармієць Антропов з іншими артилеристами протирали снаряди, маскували гармати. З-під землі чулося: — «Дон»... «Дон»... Дайте «Грозу»!»

Командир батареї лейтенант Дмитро Іванович Семенов говорив по телефону з капітаном Радущким. З землі часто доносилося веселий сміх. Його вонодар — українець, широкоплечий здоров'як — любить гостре слово, жарт. Почуття гумору в нього живе міцно і ніколи, навіть в найсмертнішій хвилині бою не залишає лейтенанта, а за 17 місяців війни у Семенова бували тяжкі хвилини...

Лейтенант зустрів бажане слово «наступ», як кохану дачину після розлуки, — з биттям серця. Всю силу завзявля, мужності, стійкості і знання своєї справи, виявивши ним в бою при захисті, Дмитро Семенов тепер вирішив вкласти в бої наступальні. Поривчастий в рухах, він спокійно і діловито віддавав потрібні команди.

Пішла вперед, на захід, разом з іншими частинами і грена батареї лейтенанта Семенова. Нічний марш. Зустріч з німецькими танками. Вогонь наліт — і фашисти повернули назад. Вперед! Лейтенант помітив у вибуху дві самохідні гармати ворога.

Обидві гармати були знищені першими пострілами. Чітко працюють розрахунки відважних сержантів Сльозкіна і Лушикова. На пагорбі знову з'явилися фашистські танки. Их часно помітили артилеристи-розвідники Блоковитов і інші. Вогонь! Одна машина підбита, Ар-

тилеристи першим снарядам розстрілюють штабу машини. Офіцери тікають. — Вогонь! — командує Семенов. — За колгосп «Червоної краї», за сплюндровану Україну — вогонь по фашистських... — І лежать мордаті фашисти. Вони одержали повністю за всі свої злочини. — Далі, друзі! — лейтенант з своїм заступником старшим лейтенантом Жердевим весь час не сходять з вогневої позиції. Дмитро Семенов керує вогнем, підбадьорює своїх бойових товаришів. І стільки в його поведінці, вигуках було енергії, сили, впевненості і дружньої теплоти, що люди, забувши про втому, про безсонні ночі, рвуться вперед. Вогонь! Не раз довелось батареї вести вогонь пильною на-

водкою. Люди працювали в суцільному диму від вибухів німецьких мін і снарядів, обстрілювалися автоматами і кулеметами. Та ніхто не злякався — контратакми ворога відбивалися швидко і енергійно. Дякують тактичності-гвардійці лейтенанту Семенову, хвалять його підлеглих:

— Спрязні гвардійці! Лейтенант після бою обходить артилеристів. Йому змороно посміхаються старший сержант Шур, червоноармієць Повага і інші. І радісно лейтенантові від цих мужних посмішок. Так посміхаються переможці». (Закінчення буде).

„ЛІТАЮЧІ ТАРИЛКИ“? МІФ!

За останні двадцять років тиражі літератури, присвяченої еверзпізнаним літаючим об'єктам, зростають одне з перших місць в світі. Цією проблемою займаються численні асоціації і клуби. Одні з них об'єднують тих, хто «сам літає» на тарілках. В другі входять ті, хто їх тільки бачив, у треті — хто не літав і не бачив, але твердо знає, що вони є. Члени клубів проводять інтенсивно: проводять міжнародні з'їзди і симпозиуми, колективи і семінари. Є в Сполучених Штатах і офіційні, субсидовані урядом організації, які займаються літаючими предметами. Національний дослідний комітет по атмосферних вищих. Дослідницька організація по вивченню атмосфери і інші.

Вигадка це чи реальність? Тисячі свідчень примушують думати, що «тут щось є». Але можна спробувати подивитись на всі матеріали і з інших позицій. Отже, як майже завжди говорять переконані прихильники «блюдечок», висновок робить самі, а ми приво- димо

СПОРТ ВИЖИВАННЯ

Репортаж, опублікований в західнонімецькому журналі «Штерн», названий дуже виразно: «Школа для дужих чоловіків». Мова в ньому йде про те, як тренують льотчиків ФРН — пілотів «естарфайтерів».

ме він у 1947 році помітив дев'ять яскравих дисків, які летіли з швидкістю близько трьох тисяч кілометрів на годину.

Наступна зустріч з тарілочками виявилась трагічною.

В січні 1948 року велике літаюче блюде з'явилося над американською авіаційною базою Нокс. Переслідуючи його, капітан військово-повітряних сил Томас Мантелл загинув. Останнє його повідомлен-

ня прийшло з висоти дев'ять тисяч метрів: «Бачу предмет, йду на зближення».

Ця історія набрала резонансу, багато хто побачив у ній грізне попередження невідомим посланцям інших планет, вимогу дати їм спокій. Про загадкову смерть капітана розповідають дуже часто. Вона служить безспірним доказом існування не відомих нам велетенських сил.

Але результати ретельного розслідування, проведені в о владі США, одержали куди менш відомі. Таємнича «тарілка» виявилась всього-навсього тонкостінною пластикомою повітряною кулею, виготовленою військово-морськими силами США за секретним проектом «Операція Скайкок».

Одна з тарілок зрізала дерево на березі Амазонки і зиняла в каламутному водянному потоці. Знайти її не вдалося. Друга ковзала над землею, як підбитий птах, і лежала-легла не потерпіла аварію. Але, «виплюнувши» декілька кусочків металу, виривалась і полетіла. Доставлений в поліцію метал виявився звичайним оловом.

Залишений експонат сріблястий диск знайшли в глибоких кам'яновугільних пластах норвезьких копалень на Шпіцбергені. Зритий ударами мі-

рометеорів, він ніс сліди довгих космічних мандрівок. Його направили на аналіз в Пенсильоні, де він і зник безслідно.

ЯК ІХ ВИВЧАТИ?

Це запитання легше поставити, ніж відповісти на нього. Літаючі тарілки — вони, як Пресвата Богородиця, являються лише тм, хто вірить. І насприду не хочуть з'явитися на очі постам повітряного спостереження, метеорологам і серйозним астрономам. Тобто тм, від кого слід ждати найбільш точної інформації, добросовісного опису літаючого предмета.

Неповторність експерименту, випадкова поява феномена завжди або дуже ускладнює, або начисто виключає можливість розслідування.

В світі не існує жодної стереоскопічної фотографії, на якій одночасно з двох точок досліджувалися б чіткі контури твердого літаючого предмета. Всі подібні знімки зроблені однооб'єктивними камерами і завжди залишають підстави для сумніву.

А в фотографії, які не викликають ніяких сумнівів? Так, в. Але на них завжди зображені яскраві предмети круглої чи овальної форми, з розмитими контурами. Найбільш можливе пояснення таких знімків — кульовою блискавкою.

Навіть при поверховому аналізі тасмиачі спалахи на хмарах виявляються відблисками електровзарки, імпульсними попереджувальними вогнями літаків у районі аеродромів чи далекими зрізнями.

А листопадова «тарілка» 1967 року над Софією виявилась розвідувальним висотним балюном НАТО.

ДЛЯ КОГО ЦЕ НЕ МІФ?

У першу чергу для ділків від науки. Використовуючи жиний інтерес будь-якої аудиторії до всього неспізаного, незвичайного, численні лектори на Заході виступають з повідомленнями і розповідями, запрошують на такі вечори «очевидців», демонструють фотографії і діапозитиви. Знач-

на частина цих лекторів виявляється шарлатанами. Правда, є люди, цілком впевнені в тому, про що розповідають. Вони намагаються прилежити інтерес громадськості до феномену, але, на жаль, приносять більше шкоди, ніж користі. Все це не просто створює нездорову атмосферу ажитажу, а й допомагає «екстремам» нажити чималі капітали.

Просліджується чітка закономірність появи літаючих тарілок, і, як не дивно, ця закономірність зв'язана з земними подіями.

Перший «цикл» — чотирьохрічний, починаючи з 1947 року. Постійно напередодні президентських виборів у США в число тарілок різко збільшується. Попсинти це важко. Можливо, інопланетини б'ються між собою об заклад: республиканці чи демократи переможуть на чергових виборах. А, можливо, з'являються, щоб відвернути виборців від думки про чергову невизначену президентську програму і об'єднати зрештні країну «великим» і «провітаючим» суспільством.

Існує і ще один цикл. Правда, визначається він не часом. Тарілки наводились земуатмосфері в 1951 році, в ті місяці, коли американські війська вели винищувальну війну проти Корейської Народної Демократичної Республіки.

Наступні їх навали припадають на 1965—66 роки, коли 35 американських радників у Південному В'єтнамі швидко замінила п'ятисоттисячна армія, оснащена сучасною зброєю, з намірами за два тижні розгромити Фронт національного визволення, коли без офіційного оголошення війни, на порушення конституції своєї країни президент Сполучених Штатів віддав наказ про жорстокий бомбардування мирного населення Північного В'єтнаму.

Словом, коли падають тарілки, кати читачів проїдається економіка і політика, коли треба відвернути його від «недоречних» запитань, на допомогу заходяться ділкам і приходять три безвідомі «вічнозелені» сенсації: Літаючі тарілки, Морський Змії (люди його замине чудовисько шотландського озера Лох Несс) і Силгова Людина...

Куди цікавіше читати про таємничі кораблі з Венері, ніж думати про застрашаний дель, про заморожування зарибної плати, підвищення ціни чи безробіття. Державні ділки імперіалістичних країн користуються цією «інформацією» цілком свідомо. Для них літаючі тарілки — не міф, а досить добре замаскований засіб дезінформації мас. І тільки.

Вітален ЛЮСТИБЕРГ, науковий коментатор АПН.

УВАГА ПРИВЕРНУТА ДО БУДАПЕШТА

Увагу світової преси привертає робота Консультативної зустрічі представників комуністичних і робітничих партій, яка відкрилася на цьому тижні в Будапешті. Докладно висвітлюючи хід зустрічі, газети відзначають, що великий інтерес викликала промова глави делегації КНР товариша М. А. Суслова.

Кореспондент польської газети «Трибуна люду», вказавши, що в Будапешті відбувається конкретний, конструктивний обмін думками, пише: «У вільній демократичній дискусії учасники зустрічі знаходять шляхи, які ведуть до ще тіснішого згуртування сил прогресу і соціалізму, створення умов для вироблення нових основ єдності комуністичного руху, які відповідають сучасному етапу його розвитку». За словами пражської «Земедельське новини», Будапештська зустріч являє собою новий етап в рівноправному і більш ефективному співробітництві всіх партій, що беруть в ній участь. Це, відзначає газета, «виразно було підкреслено і главою делегації КНР М. А. Суслівим».

Навіть буржуазна преса змушена визнати, що зустріч проходить успішно. Як пише кореспондент «Нью-Йорк таймс», пропозиція про скликання міжнародної наради комуністичних і робітничих партій «дістала широку підтримку». Французька газета «Еко» висловлює думку, що Консультативна зустріч буде «прекрасною демонстрацією єдності проти американського імперіалізму».

(ТАРС).

Фото «Штерн» — АПН.

ВЧОРА БУЛА СУБОТОНЬКА...

ДВА ВИХІДНИХ—СІМ МІНУС П'ЯТЬ?

Ще торік у нашій області лише кілька підприємств працювало за п'ятиденкою, а до переходу на два вихідних вже готувалися нові колективи. І, як можна нова справа, це вимагало вдумливого підходу, широкого обговорення, відповідної підготовки. Скрізь — на заводах, фабриках, в установах — відповідь була одна — «П'ятиденка! Так!» В роботі багатьох організацій стала корінна перебудова. Комсомольські, спортивні, профспілкові організації, культурні заклади підійшли впритул до питання: «Як зробити для трудящих суботу і неділю цікавими, змістовними, як краще налагодити відпочинок?»

З нового року п'ятиденка сміяно вийшла в двері кожної колективу. Але — як саме? Чи задумувалися ми над тим, коли в суботу йшли до читального залу бібліотеки, на козачку чи в магазин? Нам було зручно і вигідно, що в суботу йшли задоволяються повністю. Мабуть, хтось подбав, подумав про нас, щоб ми мали не просто два вихідних, а могли заповнити їх змістом. Мабуть, щоб не порушувати звичайний порядок з усіма тими послугами і зручностями, до яких ми звикли, працюють у ті дні, коли ми відпочиваємо, продавці, конюгари, кондуктори і водії, електрики. Іх всіх не перелічити, людей, які

стоять на своєму посту у нашій вихідній і святі. Спасибі їм, щиро спасибі!

Ось тут ми якраз і підійшли до питання, яке поставила в своєму листі до редакції вихователька Маловисківської школи-інтернату В. Рештенко: «Куди подіти дитину в суботу?» «Справа ось у чому, — пише читачка. — Дитсадок «Світлячок» перейшов на п'ятиденний робочий тиждень. У мене ж вихідного в суботу немає. Чоловік працює шофером і теж в суботу на роботі. І виходить, що дворічну дитину ні з ким залишити. Куди ж подіти дитину в суботу?»

Це ж питання в поставив завідувачу Маловисківським райвно т. Павленку. Виявляється, перед тим, як перейти на п'ятиденку, враховувалися всі «за» і «проти». Вже тоді знали, що із ста дітей лише 6-7 не зможуть в суботу залишитися удома. Здебільшого це діти вчителів. Групи не набиралося, а тримати для цих дітей няню, виховательку і кухарів економічно невигідно. Бюджетом такі витрати не передбачено. І вирішили тоді в райвно і міськраді: хай батьки в суботу водять і носять дітей в дитсадок № 1, що на околиці міста. Вирішили так і заспокоїлися. Одного не врахували. До дитсадка № 1 батькам доводиться тепер зайвий кілометр йти.

Л. Павленко згоден: це не зручно. При мені він подзвонив голові міськра-

ди т. Смоликову. Радився, що можна зробити. Чую, як голосно відповіли на другому кінці провода:

— А як не було в центрі дитсадку, водили ж!

Я вибачаюся, що мимохіть підслухав розмову. Але ж говорили так голосно. Так голосно було поставлено це запитання, на яке голова міськради не відповів, що заохотило мене відповісти. І відповісти через газету, бо мені здається, що голова міськради тут глибоко помилилася. Я вже передбачаю, як він на скарги про погану роботу міського транспорту теж відповідає:

— Нічого з вами не трапиться. Ходили ж пішки, коли не було автобусів.

А що він відповість, коли йому поскаржаться, що в машинах ось уже довгий час немає костюмів? Хіба скаже: «Ходили ж раніше в позитивних питаннях!»

Така, принаймні, напрошується відповідь, якщо логічно підійти до його слів, сказаних по телефону.

Що дивно, так це те, що й голова райвиконкому т. Черниченко теж спирається на «а коли не було в центрі дитсадка?» Здається, за цією формулою, як за щитом, хочуть сховатися від зайвих турбот про окремих людей, в даному випадку про виховательку

В. Рештенко. Чи варто доводити, що такі екскурси в минуле не роблять честі?

П'ятиденка владно ввійшла в наше життя. Вона широко відкрила двері для повного розкриття в нашому суспільстві творчих сил кожної людини, дала можливість використати два вихідних якнайповніше для дозвілля, для наснаги. І зовсім вона не винна, що окремі керівники підійшли до неї халатно. Взяли і відкинули на рахівниці кісточку: оце — п'ять, а оце — два. А там — як буде.

Чому повинне терпіти молоде подружжя Рештенків від такого бюрократичного підходу до важливої справи? Вже минуло чимало часу, як перед кожною суботою Рештенки в сімейному колі вирішують одне й те ж питання — куди подіти дитину на день. Обіцяли в райвиконкомі потурбуватися в суботу в дитсадок цукрового комбінату. До цього часу питання не вирішено, хоч треба віддати належне, над ним думають. Вірніше, почали думати, дотримуючись відомої істини — краще пізно, ніж ніколи. А треба було, коли п'ятиденка тільки стукнула в двері.

В. ГАНОЦЬКИЙ,
спискор «Молодого комунара».
м. Мала Виска.

ПАМ'ЯТЬ МИНУЛОГО

Це було восени 1942 року. Озвірлий ворог намагався прорватися до Сталінграда. На окоп, який боронив морський піхотинець комсомолец Михайло Павлико, насувалися фашистські танки. Гранат у бійця вже не було. Дві пляшки з наливою сумішшю — все, що залишилося із зброї. Комсомолец піднявся над окопом з пляшкою у правиці. В цей час ворожа куля влучила в кляну посудину, і вогненні обліви охопили постать Михайла. Другі бачили, як живий вогняний стовп кинувся під гусячий бронеполю чудовиська...

Щені реліквії, що свідчать про безсмертний подвиг радянських бійців. Пробири кулями, зранені осколками снарядів горді крила бойових знамен. Під одним із них білий 338-го Гвардійського дівчи Червонопрапорного ордена Кутузова Кіровоградського важкого самохідного артилерійського полку бизовали місце Кіровоград.

Ось уже кілька днів у приміщенні Кіровоградського гарнізонного клубу офіцерів працює пересувна виставка «Реліквії бойової слави», яку організували працівники Воєнно-історичного музею в Ленінграді.

На фото: міровоградці оглядають експозицію музею.

Текст В. СМІРНОВА
і М. КИРИЧЕНКА.
Фото М. ЧЕРКАЄВА.

МІСЯЧНИК культурної торгівлі відходив до кінця. Директор міськторгу Сметанюк купив собі новенький гаманець, щоб було куди покласти премію — за успішне проведення місячника.

І раніше з гастронома замахав смаленим. За снігданком бойової тривоги машина з наливом «Дрібні вантажі» помчала восьмипудою фігурою Сметанюка на місце надзвичайної події.

А могло бути гірше. І тоді б автокатастрофа мчала Сметанюка у зворотному напрямі. Але, як пошепки говорили його співробітники. Їх директор умів робити з мухи слона і видавати його за слона, то якийсь там дрібенький запис у книзі скарі гастронома для нього — як укус комара в конюга коня.

І все ж Сметанюк помчав. Бо на те він директор торгівлі і знає достеменно, що чайна ложечка дьогтю...

Отже, поки Сметанюк мчить у машині з написом: «Дрібні вантажі», поки твердою ходою заходить у гастроном і детективним нюхом шукає корінь зла ми познайомимося ще з одним директором. Бо саме в цьому — камінь спотикання.

Отже, познайомимося з директором гастронома Любою Громовидів. Пробачте, Громовидовом називає Сметанюк, а її справжнє дівоче прізвище Ромашка.

У Любу Ромашку чарівна зовнішність. Це — жива Венерка Мілоська. Тільки з обома руками, одягнута в нейлонову блузку, атласну сукню і взута в модельні черевички.

Для роки вона керує гастрономом і за два роки — жодної скарги від покупців на роботу магазину.

Та й які можуть бути скарги! Скарги пишуть здебільшого чоловіки. Жінки, ті віддають перевагу словесній перепалці. А чоловіки, ох, ці чоловіки! Просить, скажімо, цигарки «Прибой».

«Прибой» нема, — відповідає продавщиця. Як так нема?

А отак, не завозить наш торг! Що за непорядки! Вчора питав — не

«Сьогодні — теж нема! Ану дайте книгу скарги, може, хоч вона допоможе!»

Продавці інших магазинів у таких випадках починають умовляти покупця, мовляв, вийма у завага, а його Зараз нема, зжаліться над продавцем: у нього нещастя, у зворітній тітан кішечка здохла...

А в гастрономі не так. Як тільки продавщиця почула: «Даєте книгу скарги», вона люб'язно каже:

— Зайвіть, кола ваша ласка, до директо-

ра. Книга знаходиться там. Ось сюди — двері праворуч.

Продавщиця мило усміхається. Скаржини всьовниче заходить у директорський кабінет.

— Прощу, сідайте, шановний громадянине. Я вас слухаю, — янгельським голосом зустрічає воєнного молодого громадянина Люба Ромашка.

Сердитий громадянин, глянувши на жинку Венеру Мілоську, стає уже не сердитим. Язик його враз дерев'яніє, а обличчя достигає, як помідор у сніжку.

— Я вас слухаю, шановний. Але давайте спершу познайомимося, — і простягає свою мизу ручку спантелченному скаржинику. — Люба Ромашка.

— «Прибой»... Ой що це я, пробачте... Григорій Бузько.

— Так, Григорію, що ви скажете?

— Та... хотів купити цигарки «Прибой»...

— А їх нема? — спитанливо зітхає Ромашка.

— Нема, — зітхає скаржиник. — А може, їх, шановна Любо Іванівно, і завтра... той... не буде?

— Ні, завтра обов'язково будуть!

— А може, той... не треба... Ні, ні... Я хотів сказати, що, може, якогось іншого товару не буде?

Словом, жінки — ті люблять усі перелазки. А чоловікам — подати книгу скарги. І писали. За два роки у книзі скарги і пропозицій записали аж двадцять чотирьох... подяки! Третя частина з них — Любу Ромашку!

І ось у бочку меду... Двадцять п'ятих записом виявився скарга. Саме її і читав зараз Сметанюк.

«Доводжу до відома, що директор гастронома Ромашка неадекватно поводить себе з покупцями чоловічої статі. Незважаючи на те, що я, громадянини Ловеласенко, особисто записав їй 15 подяк, а якийсь Тузик — лише одну, вона віддала свої симпатії вищепроіменованому Бобнику. А тим часом в магазині відсутні цигарки «Прибой». Прощу дирекцію міськторгу взяти це до відома і вжити серйозних заходів проти Джульбарса і Ромашки».

— Ну? — підняв на Любу свої олов'яні очі Сметанюк. — Ех, ти, Громовидів! Ну, що ти зараз відеш, що скажеш?

— Я ж вам пояснював: він дізнався про те, що я виходжу заміж.

— За Рябка?

— Не за Рябка, а за Тузика.

— Ну це один біс! Значить, мені свинню підкладаєш!

— Та що ви, Степане Петровичу! Та як ви можете таке подумати!

...А Степан Петрович Сметанюк, повертаючись до себе в торг у машині для перевозом дрібних вантажів, думає гірку думу:

«Ну що ж, Ромашку я переїду у продавщиці. А що робити з гаманцем?»

Олександр ШКАБОЙ.
м. Кіровоград.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 3 березня. Перша програма, 9.00 — Гімністика для школярів (М), 9.15 — «Будильник» (М), 9.45 — Теленовіни (М), 10.00 — Телевізійний календар (Львів), 10.30 — Пам'ятки архітектури (Ленінград), 11.00 — Для юнацтва (М), 11.30 — Для дошкільників і молодших школярів. В гості до звірит (Прага), 12.00 — Душа школярів. «Музика — душа моя» (М), 12.30 — «Сіріус-2» (Ленінград), 13.00 — Для воїнів. «Вартові моря» (Сочі), 13.30 — «Знання» (М), 14.00 — Кольорове телебачення (М), 15.30 — «Музичний кіоск» (М), 16.00 — Наша афіша (К), 16.05 — «ТЕК-68» (К), 16.30 — Для дітей. «Зірочка» (К), 17.00 — Першість світу з фігурного катання. Показові виступи (Швейцарія), 19.00 — «Сім днів». Міжнародна програма (М), 19.30 — «Камертон доброго настрою» (К), 20.15 — 15 хвилин по НДР (М), 20.25 — Художній фільм (К), 22.00 — Концерт старовинної української музики (К).

ПОНЕДІЛОК, 4 березня. Перша програма, 17.30 — Телевісті (К), 18.00 — Для школярів. «Капітан Тенкеш». Угорський багатосерійний телевізійний фільм. I та II серії. (Кіровоград), 19.00 — Ю. Фрінке — «Друге обличчя». Телеспектакль. I частина (М), 20.05 — «Спектр». Молодіжна програма (Львів), 20.30 — Програма «Час» (М), 21.15 — Кінопрограма (М), 22.30 — В ефірі «Молодість» (Пенза).

ВІТРОК, 5 березня. Перша програма, 11.00 — Художній фільм «Жінки» (Кіровоград), 17.30 — Телевісті (К), 17.50 — Для школярів. «Капітан Тенкеш». Угорський багатосерійний телефільм. III та IV серії. (Кіровоград), 19.00 — Ю. Фрінке — «Друге обличчя». II частина (М), 20.05 — «Лені і Україна». «Ленінською турботою» (К), 20.30 — Програма «Час» (М), 21.15 — Художній фільм «Жінки» (Кіровоград).

ПОГОДА

3-4 березня передбачається мінлива хмарність без істотних опадів. Вітер північний, помірний. Температура повітря: вночі — 5-10 градусів морозу, при проясненнях — 7-12 градусів. Вдень — від 0 до 5 градусів морозу.

Група дівчат з с. Марфівки Онуфрійського району звернулася до редакції з проханням надрукувати пісню «Летять, ніби чайки». Цю ж пісню хоче взяти до свого репертуару і Ліда Кириченко з Павлівської середньої школи та багато інших шанувальників вокального мистецтва.

ЛЕТЯТЬ НІБИ ЧАЙКИ

Музика Ю. РОЖАВСЬКОЇ Слова Л. РЕВІ.

помірно тр

По-та, ніби чайки,

Дні і ночі всім доло відно доло.

серце не-ні шепоче: кинь печаль, кинь печаль!

сон не чуй-пач за гро-ло, і радість ви-тає жо

всвіт не стало, на-чє світі не стало на-чє світі не стало

всвіт не стало роз-лук... На-чє світі не стало, на-чє світі не стало

всвіт не стало, на-чє світі не стало роз-лук

II - чало кинь печаль А серце не-ні шепоче

па-че, кинь-печаль, кинь печаль.

Летять, ніби чайки, і дні, і ночі
В синю даль. (2)
А серце мені шепоче:
Кинь печаль. (2)
Ген, сонце у хвилях заграло,
І радість ви-тає навкруг!
Наче в світі не стало (3) Двічі
Розлук...
Хай весни, мов птаці казково-сині
Відлетять. (2)
Я тільки тебе єдину
Буду ждати. (2).
Я вірю: повертеться щастя,
З тобою ми стрінемося знов...
Від розлуки не згасне (3) Двічі
Любов!
Летять, ніби чайки, і дні, і ночі
В синю даль. (2).
А серце мені шепоче:
Кинь печаль. Двічі

ФУТБОЛ

ПРОБА СИЛ

28 лютого футболісти кіровоградської «Зірки», які зараз перебувають у Ялті, зустрілися з товаришескою командою з горьовської «Волгою». Перша проба сил виявилася невдалою: наші земляки зазнали поразки з рахунком 0:2.

Дублюючі склади цих команд зіграли вчора — 11.7. Гол у ворота горьковчан забив Валерій Калінін.

Завтра в Криму починається розіграш першого призу української федерації футболу. Він проходить в трих підгрупах. Одну з них складають наша «Зірка», київський СКА, валорський «Металург» і миколаївський «Суднобудівник». В перший день кіровоградці гратимуть з армійцями Києва. Шостого березня їх суперниками будуть спортсмени із Запоріжжя. Останній матч у підгрупі «Зірка» зіграє з миколаївцями.

У матчах переможців підгруп і визначиться володар призу. А. МАРЧУКОВ.

АДРЕСА: ТЕЛЕФОН

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-45-33, відділа — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград.